

1

У Гусятині-містечку
сходить ранок з-поза річки.
З-поза річки хмельничани
«Добрий день!» — вітають нас.
«Й.вам добридень в добрім році,
дорогі мої сестриці, —
уклоняюсь подолянкам. —
Добре жниво в добрий час!»
По мосту іду лункому
над блакиттю-течією,
що тепер не розділяє,
а єднає на віки.
...Тільки згадка, ніби чайка,
понад радістю моєю:
скільки раз цю річку в мріях
перейшли колись батьки!

2

Люблю річки. Ту вічно юну воду,
що ряскою боліт не зароста,
що хвилею вітри з путі відводить,
незмінна, і однак щораз не та,
мов течія життя.
Біжиш за обрій —
і на Землі маленький креслиш слід.
Від роду голосистий, щедрий, добрий,
стаєш все більшим, ідучи у світ.
Вже чуєш сили у собі нові:
ласкаву, мудру, грізну.
О тихий Збруче! Ти уливсь навік
до моря найсильнішого — Вітчизни.
Вчуваю силу мислі і руки
на синій хвилі, близько до зеніту,
де наші поріднилися батьки
й заповіли єднання братнє дітям.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.